

OLYAN JÓ VÁRNI TÉGED.

Olyan jó várni téged, — olyan, nagyon jó...
Gyermekkori karácsony volt csak ehhez hasonló...

Akkor az angyalt vártam és hittem a meséket —
most is az eget járom és vakon hiszek néked...

A kis szobát fényárba borítom és a tárgyak
velem versenyt ragyognak és velem együtt várnak...

Mosolyognak a könyvek. Megbocsátják, hogy mostan
forró barátságukat egy kicsit sutba dobtam...

Kedves vonalaikkal rámnevetnek a vázák —
ők tudják mi a várás, — ők meg a tavaszt várják...

A falakról a képek csillogva szembe néznek:
ők meg tudták állítani szent perceit a Szépnek...

Ha én is megállítanám!... s arcomba szökik vérem:
kifogni az elmúlást hőmpölyögtető éven!

Kifogni a lelkeimmel, — kifogni rajta verssel:
nem múlni el a múltó, tovadüböngő perccel...

Megállni az időben, — téged — öelve mélyen —
hogy sem téged, sem engem, elmúlás el ne érjen...

Hogy megmaradjunk együtt, örök-formába nőtten:
túl a földi életen, — költészetembe szöttek...

Kijátszani az élet állati igás jármát:
a Végtelenbe vágni szerelmünk kettős szárnyát...

Ilyen gondolatok közt futnak a percek, várlak —
szívemben kergetőznek égi és földi vágyak...

Szívemben kergetőznek, számon mosolyra kelnek —
pár pillanat és mindjárt-valóban átölellek...

Nagy Emma.

HÓFEHÉRKE.

Szerelmem meghalt hófehéren.
Üvegkoporsó várta készen
Bús törpe-vágyak elsiratták
S beléfkettették csöndbe', szépen.

E vágyak nagyra sose nőnek
Kis hamvas arcuk torzra válik;
Szakálluk selymét hó befödte,
Siratjákholtjukat halálíg.

S fehér lovon, üveghegyekből
Király hiába jönne érte,
Mert föl nem ébred, mélyen alszik,
Örökre meghalt Hófehérke.

Magay Berta.